

ската махала да се сражава съ турчетата. Съ тояги, съ камъни, съ прашки и стрели боеветъ се разпалвали всѣки день.

Заптии отишли при баща му и го поканили да прибере сина си, иначе ще стане лошо. Но Хаджията и отъ това не се уплашилъ. Баща му държалъ въ кжщата си коне и пжтници. Той ужъ шеталъ, но никого не слушалъ. Чорбаджиитъ се събирали при баща му и настоявали да обуздае сина си, защото не отговарятъ за неговия животъ.

Бащата сждѣлъ и биелъ сина си. Нарездалъ го да шета добре на гоститъ, но той се намиралъ винаги съ другари по пжтищата, готовъ да се бие. Когато порасълъ на 15—16 години, Хаджи Димитъръ замислилъ да се бори съ турцитъ. Срещнѣлъ ли турчинъ, той му се подигравалъ, вмѣсто да се поклони, както било обичая.

Хаджи Димитъръ се готви за въстание.

Още не билъ навършилъ 18 години, Хаджията се снабдилъ съ пищоли, поржчалъ си кожанъ поясъ и ушилъ знаме. Единъ день нашиятъ божигробски поклонникъ ужъ на шега повелъ дружината си гордо и открито къмъ турската махала. Крехналъ черенъ калпакъ надъ вежди, обутъ въ обуцарски царвули върху калцуни, превързани съ черни върви и повелъ гордо дружината си.

Съ малко думи, каквото чувалъ Хаджията за стари хайдуту и войводи, за бегове, за отмъщение на поганцитъ, за освобождение на роби и робини, той искалъ да го извърши съ своитъ хора. Единъ день Хаджи Димитъръ чулъ, че чорбаджи Йоргаки му се заканвалъ. Грабналъ една суровица, срещналъ го и я сложилъ върху чорбаджията. Работата станала сериозна.

Въ 1859 година въ Сливенъ станали свади между гърци, турци и българи. Хаджи Димитъръ се стрѣлналъ съ нѣкои свои другари и набили турцитъ и гърцитъ.